

Bogdán József

Pista öcsém

Pista öcsém most Berlinben köpköd, két éve,
hogy elhagyta Szerbiát, most Berlinben köpköd,
Berlin török- és cigánynegyedében, Pista öcsém
most európai, tele van a szeme kékes reklámokkal,
tudja a német, a magyar, a szerb és a cigány nyelvet,
Pista öcsém most Berlinben köpköd, magával vitte
feleségét is, csevapot sütnek egy bérház udvarában,
kolbászt forgat az izzó rezsón, mi újság, Jóska, mi
újság nálatok? Semmi, mondom, itt élek Fehértemplomon.
Pista öcsém most európai Marlborót szív és iskolát takarít.
Jól megvagyunk, Jóska, mit is mondjak, majd küldök pénzt
a névnapodra.

Unokahúgom

Zsíros nevetésed Berlin szégyennyegyedében,
drága unokahúgom, amikor meggörgetik
a cigányok a sörösüveget a pityergő betonkockán,
a te zsíros nevetésed lelassítja a szombat
délután, és csak téged bámulnak a gasstarbeiterek,
száz frankot gondolnak langyos melleid közé,
és tovább görgetik a sörösüveget Berlin szegénynegyedében,
ahol újságot árulsz elszenesedett szemmel,
ahol megöregedtél, de még mindig hizlalod az álmod,
hogy újra átölelhess huszonöt éve elhagyott fiadat, egy másik
ország másik szégyennyegyedében, ahol magára
hagyta egy emeletes, vadonatúj babakocsiban.

BOGDÁN JÓZSEF (1956) Zentán született, 30 éve felszentelt római katolikus pap, költő. Jelenleg Fehértemplom plébánosa, akit XVI. Benedek pápa 2006-ban a pápai kápolna lelkészei közé iktatott, aki ugyanettől az évtől a Szeged-csanádi Székeskáptalan tiszteletbeli kanonoka. Legutóbbi kötetei: *A Kosztolányi család közelében* (2012), *Zilált papi imák* (2013).

Cigány Matyi

A temetőben, ahol fekete palástom rozsdás csatját igazgattam mindig, mert le akart zuhanni, valahányszor teli tüdővel énekeltem az O mi Jesu vulnerate gyászéneket, egy sétám alkalmával megtaláltam nagyapám elhanyagolt sírját egy tüskés, tüszögő bokor alatt, ahonnan abban a szent pillanatban fürjek butáskodtak elő, jajgató félelemmel a menekülés szándékával.

Itt nyugszik a cigány Matyi, ez volta márványlapra írva. Úgy éreztem magam, mintha a földet lapátoló gép kanala egy tonna hideg agyagos földdel terített volna be. Lüktetni kezdett a fejem, de ott szobroztam még legalább egy óráig ősem emlékműve előtt, azt érezve, mintha kettős énem volna: Én, msgr Bogdán József fehértemplomi plébános, Szeged-csanádi kanonok és a cigány Matyi unokája, a temetők réme, aki lelopkodja a friss sírokról a kínai művirágokat, hogy újra értékesítse őket a nagybecskereki piacon.

Fehértemplomon

Fehértemplomon, amikor sűrű fehér köd borítja a várost, mintha az otthonukból elűzött szürke arcok nyüzsögnének a főutcán, az Erzsébet parkban, és szagolgtják a munkába menőket, a sétálókat, a játszadozó kisgyerekeket, faggatják a könyökablakokat, a német házak kertjeinek mélyeit, a fekete csobbanású, mély kutakat, ahol egy év alatt huszonöten vetettek véget életüknek 1946-ban. Amikor sűrű fehér köd borítja a várost, legjobb otthon maradni, és bezárni ajtót, ablakot.